

mellem hverandre; der vil ingen Strid finde Sted mellem os. Jeg finder, der er noget Romst ved denne evige Henvisning til Striden mellem Thingene, som slet ikke tænke paa at slaas. Der er imidlertid ogsaa noget Sørgeligt ved det. Jeg forstaar meget godt Regjeringens Tank. At se alvorlige Statsinteresser stadig lide den ene Gang efter den anden, er pinligt. Det er pinligt, at have en Livsfag, der ligger En saa varmt paa Hjerte, som den ligger paa denne Regjering 5 eller 7 Hjertes. Det er haardt at se, hvorledes den visner den ene Gang efter den anden. Det er endda en Trøst, at det aldrig er bleven til en Hjertesygdom for Regjeringen. Det er pinligt for en Regjering at se, at den Intet kan udrette eller sætte igjennem, navnlig naar hele Regjeringens Program er dette: Vi skulde vise, at der med Grundloven og inden for den paa Lovlig Maade kan føres igjennem, hvad der behøves til at føre Landet fremad, uden at bryde os om Folkethingets Tillid. Dette er Regjeringens Program, den har intet andet; Forsvarssagen er væk. Tilbage er kun det storpolitiske Program, som Regjeringen efter sine egne Udtalelser har offret saa mange Interesser, saa mange alvorlige Ting for. Det er Programmet. Nu skulde Regjeringen vise det. Nu er det efterhaanden paa Tide. Folket er blevet træt i de 10 Aar. Stadig har Regjeringen proklameret: det er Grundlovens Forstaaelse, den kan og maa forstaaes saaledes, at den siger det, og med denne virkelige sande Forstaaelse af Grundloven er dens Mening netop den, at Regjeringen ikke behøver Folkethingets Tillid. Nu viser det sig imidlertid hvert Aar, der gaar, at Regjeringen behøver Folkethingets Tillid. Alting gaar tilbage, — jeg forstaar det er pinligt for Regjeringen at se paa, og saa til Slutning kommer Regjeringen her og siger: Hjælp os ud af denne Forlegenhed, vedtag dette Lovforslag, saa er vi ude over det; saa kunne vi sætte Alt igjennem! Men saa er ganske vist Grundloven gaaet væk i Mellemtiden, hvis det ikke blev opdaget i Tide, hvad jeg nu haaber, det er. Jeg forstaar imidlertid godt den ærede Regjeringens Optræden. Jeg finder den ikke tiltalende, ikke hyggelig. Jeg tilstaar, at det er min Mening, at denne Regjeringens Maade at tale paa om disse Sager, der gaa til Grunde, om de store Interesser, der visne og falde sammen, den kommer ikke fra Hjertet. Sagen er den: En Regjering, som ikke kan føre Sagerne igjennem og som er kommen saa vidt som denne, vil, hvis den virkelig har nogen Kjærlighed til det Land, den skal styre eller den Kongemagt, den tjener, sige: Vi kunne ikke mere; nu gaa

vi! Saa har Regjeringen Lov til at sige: Vi ville ikke se paa, at Sagerne visne; vi ville ikke se paa, at Alting gaar i Stykker, derfor trække vi os tilbage. Vore Personer ere Nr. 2, Landet og Sagerne Nr. 1. Men jeg erkjender ikke Regjeringens Ret til, naar Alting gaa itu, saa at komme til os og sige: Forandrer Grundloven! Jeg har en Gang kjendt en gammel Hofmand — han var for Næsten en Menneskeven. Da man en Gang spurgte ham, hvordan han rangerede sin Næste i sit Hjerte, sagde han: først kommer jeg, og saa endnu en Gang jeg, og saa kommer min Konge! Der er Noget i det ærede Ministeriums Politik, der minder mig om denne gamle Hofmand. Dette er Grunden til, at jeg mod min Villie er bleven mere alvorlig, end et saadant Forslag egentlig opfordrer til, thi jeg erkjender Rigtigheden af den Vebredelse, der i saa Henseende kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage). Det er imidlertid ikke Forslaget i og for sig, der giver mig Grund dertil, men en saadan Kjærlighed til Kongen og Næsten, den har nok Lov til at fylde En, jeg vil ikke sige med Alvor, men med Væmmelse, og saa kan man ikke altid være saa munter, som man ellers vilde være.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Det var nærmest for at takke det ærede Medlem, der nu har sat sig, for hans Erklæring, at han altid for Fremtiden skulde være villig til en alvorlig Behandling af Sagerne ligeoverfor mig, at jeg begjærede Ordet. Der var en Misforstaaelse af, hvad jeg tidligere har udtalt, som flere Gange kom tilbage, og det er den, at jeg skulde have opfordret Thinget her til hurtig at blive færdig med Finantsloven; har jeg sagt det, er det i alt Fald ikke det, jeg har villet sige; nei, jeg har villet opfordre Thinget til at blive enigt med Landsthinget om Finantsloven. Det er noget ganske Andet, og naar jeg i Forbindelse med dette Forslag, har omtalt Striden mellem de to Thing, saa er det jo ikke, fordi jeg i og for sig derved forudsætter mere eller mindre vidtgaaende Strid om denne Finantslov, men saa er det, fordi der overhovedet vanskeligt kan tænkes nogen Brug for en Bemyndigelse til om sex Uger at afholde Udgifter udenfor Finantsloven, naar der ikke skulde komme en Strid mellem de to Thing; det er ligefrem Betingelse for, at der bliver Brug for dette Forslag.

Formanden (Berg): Jeg skal hermed afbryde Forhandlingerne, da der er flere Talere indtegnede.